

Prædiken til 6. søndag efter påske

Joh. 17, 20-26

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus sagde: »Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig, at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig. Den herlighed, du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét, jeg i dem og du i mig, for at de fuldt ud skal blive ét, for at verden skal forstå, at du har udsendt mig og har elsket dem, som du har elsket mig. Fader, jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig, for at de skal se min herlighed, som du har givet mig, for du har elsket mig, før verden blev grundlagt. Retfærdige fader, verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og de har erkendt, at du har udsendt mig; og jeg har gjort dit navn kendt for dem og vil gøre det kendt, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.« Johannesevangeliet 17,20-26

Der er noget bevægende over at være sammen igen. Det er rart at se jeres ansigter. Her søndag formiddag til gudstjeneste. Det er som om vi har fået lidt af vores genkendelige liv tilbage.

Der hvor vi ikke er adskilt fra hinanden. Vi kan gå til gudstjeneste. Ja, når vi har lyst! I princippet kender vi jo ikke hinanden personligt. Vi kender ikke hinandens dybeste hemmeligheder. Om man bedst kan lide frikadeller eller oksesteg. Eller hinandens særheder! Om man hver aften lige skal hive en ekstra gang i dørhåndtaget, for at tjekke om hoveddøren nu er låst. Eller hvad vi stemmer til folketingsvalget. Vi har måske heller ikke sagt direkte til hinanden, at vi har mistet en ægtefælle eller ven, eller vi kommer her i kirkerummet for at reflektere over livets store mysterier.

Vi deler ikke direkte vores dybeste hemmeligheder, men vi deler alligevel noget genkendeligt sammen. Vi deler livsvilkår og livserfaringer. Det gør vi hver gang vi mødes i dette rum, når vi samles til gudstjeneste. Her deler vi vores liv. Måske ikke med det talte ord. Men med ånd, krop, følelser og tilstande. Vi deler sorg og glæde. Frygt og

taknemlighed. Smil og tårer. Vi søger ånd og ro. Vi opsøger Gud gennem orgelmusik, salmesang, bøn, nadver og eftertanke. Vi søger fællesskabet, ikke adskillelsen. Det er på den måde vi kan kende hinanden her i menigheden, uden at kende hinanden helt personligt.

Vi har været adskilt fra hinanden. Og adskillelsen har været markant. Kirkedøren har været lukket. Vi har ikke fået lov til at træde herind, tænde et lys og dele en tanke med Gud. Og ikke nok med, at vi har været adskilt, så har flere ting fulgt med. Nedlukning, afstandsregler, forsamlingsforbud og statsministeren har talt direkte ind i vores stuer. Det har været og er stadigvæk en kæmpe indgriben i vores fælles liv. For nedlukningen af samfundet har været inde og røre ved livsensens, ja det som livet faktisk handler om; At livet er til for at blive delt med hinanden. At vi skal dele ud af vores livserfaringer. Være sammen i fællesskab, og det har ikke ligefrem været overskriften for livet de sidste mange uger. Her har adskillelsen taget al fokus.

Livet er skabt til at blive delt. Vi mennesker er blevet skabt til **ikke** at være alene. Vi har behov for at dele vores tilstande og følelser. Vi har behov for at blive set og elsket. Det er vores natur. Derfor er livet et godt sted at være. For det er her vi kan møde andre mennesker, finde venskaber, kærester, og bekendte. Det er også her i livet vi møder Gud gennem skaberværket, kirke-liv og hverdagsliv.

Derfor er vi mennesker med god grund ban-

ge for at blive adskilt. For adskillelsen er ikke naturlig for os. Vi kan blive triste og modløse. Selv disciplene blev bedrøvet dengang de blev skilt fra Jesus. Også selvom de havde fået dagens evangelium fortalt.

Det er Jesu sidste bøn i Johannesevangeliet inden han bliver taget til fange i Gethsemane Have. Sindsmæssigt skal vi lige lidt tilbage i bibelhistorien. Vi skal tilbage før Kristi Himmelfart, ja før påskedag. Her forbereder Jesus disciplene på, at selvom han vender hjem til Gud, så er han dem stadig nær, for der vil blive noget tilbage, mennesket er ikke efterladt alene.

Og det vi efterlades med, er kærligheden. Det er ikke hvilken som helst kærlighed. Det er Guds kærlighed, den som Paulus tematiserede i den første læsning; som intet ondt i verden kan skille os fra. Heller ikke corona-krisen. For Guds kærlighed er ikke afhængig af ydre omstændigheder eller underlagt kriser, som medfører lukkede døre og adskillelse. Vi har alle erfaret *kærligheden*, ja selv konfirmanderne.

I starten af konfirmationsundervisningen møder vi altid et par konfirmander, som tænker i gudsbeviser. Altså at man skulle kunne fremføre et logisk argument for at Gud findes. Vi plejer herinde at sige, at man ikke skal tumle så meget med om man kan bevise Guds eksistens eller ej. Men man skal lade troen råde. Det er bare lidt svært at forklare konfirmanderne, der kommer fra en anden verden, hvor alt bliver målt og vejjet. Hvor de hurtigt skal række fingeren op i klasseværelset og komme med et svar. Så de forhåbentlig får en god karakter.

Fornuftstankegangen bringer de med ind i kirken. Og de konkluderer meget hurtigt, at man da ikke kan tro på noget, som man ikke kan se, røre, lugte eller måle. Det kan man jo ikke med Gud. Ergo må han ikke eksistere. Her plejer vi at vende den om og spørge til, om de tror på at kærligheden eksisterer? Og det svarer de prompte JA til! For det er en erfaring de har gjort sig. De har mærket deres forældres og bedsteforældres kærlighed. De har også mærket manglende kærlighed. Når pigen de har sendt et kærestebrev, sender det tilbage med et kryds i nej-boksen.

Men på et tidspunkt, så fortæller vi dem, at Gud er kærlighed. Og når de nu ved, at kærligheden eksisterer, for den har de jo mærket, ja hov, så må Gud jo også eksistere. Så skal I se deres ansigter. For her har de jo lige pludseligt et (forståeligt) gudsbevis. Ligesom konfirmanderne har vi alle erfaringer med kærligheden. Både Guds og menneskers kærlighed imellem. Men der er forskel på menneskers kærlighed og Guds kærlighed.

Vores er tidslig og foranderlig. Guds er evig og uforanderlig, men har styrke til at forandre os.

Vi kan blive skilt fra et andet menneske. Vi kan miste vores elskede, som vi har levet sammen med i mange år. Men vi mister aldrig kærligheden, for kærligheden er bundet fast til evigheden – et bånd som aldrig kan klippes over. Kærligheden forsvinder ikke. Selvom jeg har mistet en god ven, så nærer jeg stadigvæk en indre kærlighed til ham gennem minderne og fortællingerne.

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk

Selvom jeg som ung gymnasiepige troede, at livet aldrig ville vise mig kærlighed igen efter at min gymnasiekæreste slog op med mig. Så har jeg mødt kærligheden igen. Vi må bare konstatere, ligesom konfirmanderne, at kærligheden er til stede hos os, og er kommet for at blive. Det var Jesu budskab til disciplene dengang. Men hans budskab var også, at det ikke vil være nemt at være efterladt. For kærligheden har en pris. Den medfører sorg, svigt, misundelse og ulykkelig kærlighed. Men det er vel en pris vi er villige til at betale. For tænk jer et liv uden kærlighed?

Så Paulus havde ret, da han skrev; At hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre. Amen

Louise Dixen Østergaard
Køge Kirke

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 754: Se, nu stiger solen

Nr. 3: Lovsynger Herren, min mund og mit indre

Nr. 700: Jeg ved en blomst så favr og fin

Nr. 696: Kærlighed er lysets kilde

Nr. 234: Som forårssolen morgenrød